

et livligt Rykind af silke- og sabelraslende Par fortsatte han her sine Selvovertalelser. Den Baron-titel, hvorpaa Onkel Heinrich havde givet ham Anvisning, spøjte ham især i Hovedet. Nu vilde den virkelig kunne blive ham til Gavn! Uden et fornemt Navn opnaaedes der næppe noget i disse Krese. Men var han først Baron, frygtede han intet Medbejlerskab. — — Ganske vist, han havde endnu kun lidt at bygge paa, bare et stjaalent Sideblik. Men havde han haft mere, ja havde han blot haft saa meget, da han i sin Tid kastede sine Øjne paa Jakobe? Han skulde blot frygtløs stole paa sin Pagt med Lykken. Og saa blive sit Valgsprog tro: Jeg vil!

Klokken blev over tre, inden han naaede hjem, og han kunde i sin Optagethed ikke falde i Søvn. Han kastede sig i Sengen, drak det ene Glas Vand efter det andet og kunde ikke holde Tankerne i Ro. Dog var det ikke udelukkende disse eventyrlige Fremtidsfantasier, der holdt ham vaagen. Her i Ensomheden og Mørket dukkede andre Tanker frem og hidsede Blodet.

Under hele sit Ophold i Berlin havde han været forfulgt af en Uro, der ligesom hin Skygge i Fabelen kun gav sig tilkende, naar der blev stille og ensomt omkring ham. Det var Tanken om hans Fader og dennes mulige Død, han ikke kunde blive kvit. Det vil sige: om Dagen, naar han var i Virksomhed eller sad paa Kafeerne med sine Venner, beskæftigede Spørgsmaalet ham ikke; men saasnart han blev alene med sig selv i den fremmede By, og navnlig om Aftenen, naar han kom hjem til sine tomme og uhyggelige Stuer her i Carlsstrasse, viste Skyggen sig for ham. Hver Nat, naar han stod i Skjortearmer ved sin Seng og trak sit Ur